

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 207/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval návrh M. G. – K., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosti funkcií č. VP/04/11-K z 29. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Návrh M. G. – K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. apríla 2011 doručený návrh M. G. – K., B. (ďalej len „navrhovateľka“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/04/11-K z 29. marca 2011.

Z návrhu navrhovateľky a napadnutého rozhodnutia č. VP/04/11-K z 29. marca 2011 vyžiadaného ústavným súdom vyplýva, že výbor uložil navrhovateľke ako členke dozornej rady N., š. p., T., v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného

zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“) pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, teda 744,50 €, a to z dôvodu porušenia povinnosti uvedenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, pretože nepodala oznámenie v súvislosti s ujatím sa verejnej funkcie podľa tohto článku v lehote v ňom ustanovenej. Oznámenie mala podať do 14. januára 2011, podala ho však 7. marca 2011.

Navrhovateľka žiadala, aby ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie výboru, a túto žiadosť odôvodnila takto:

„Som si vedomá porušenia povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z... v lehote ustanovenej v čl. 7 ods. 1 tohto ústavného zákona. Preto udelenie pokuty akceptujem, ale nesúhlasím s výškou udelenej pokuty v sume 744,50. ... Do funkcie som bola menovaná 15. 12. 2010, no až doteraz som nevykonávala žiadne pracovné povinnosti vyplývajúce z tejto funkcie, nepoberala som doteraz za ňu ani mzdu - plat člena dozornej rady N. T. je 400 eur štvrťročne (t. j. 133 eur mesačne). Od 1. 6. 2010 som nezamestnaná, nemám žiaden príjem. Žijem v spoločnej domácnosti s manželom a dvoma deťmi a jediný náš momentálny finančný príjem je manželov plat. Preto výška pokuty je pre mňa v súčasnej dobe veľmi vysoká, až likvidačná. Preto žiadam zohľadniť tieto skutočnosti a primerane znížiť výšku pokuty.“

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu sa na konanie vo veciach ústavného zákona vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom posudzovaného návrhu je žiadosť navrhovateľky o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru v konaní podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označenom ako „Konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a a § 73b zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu je návrh navrhovateľky zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu

záujmov musí navrhovateľka preukázať, že jej konanie ako verejnej funkcionárky nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejnej funkcionárky vyplývajúce z citovaného ústavného zákona neporušila, a teda nebol dôvod, aby jej bola uložená pokuta.

Z ustanovení čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vyplýva, že verejní funkcionári sú povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona.

Navrhovateľka oznámenie o ujatí sa funkcie podala 7. marca 2011, verejnej funkcie sa ujala 15. decembra 2010, oznámenie mala teda podať do 14. januára 2011.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu návrhu považuje za podstatné, že navrhovateľka nenamieta, že ako verejná funkcionárka bola v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona povinná predložiť výboru oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v lehote 30 dní od ujatia sa funkcie, a nenamieta, resp. nepopiera ani to, že porušila povinnosť, ktorú jej ako verejnej funkcionárke ukladalo ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, práve naopak, navrhovateľka uznala, že označené ustanovenia porušila, čo možno nepochybné vyvodit' z jej slov „*udelenie pokuty akceptujem*“.

Argumenty navrhovateľky vo svojej podstate smerujú iba k jej nesúhlasu s výškou uloženej pokuty, a to s poukazom na jej životnú situáciu, v ktorej sa nachádza. Navrhovateľka dokonca nenamieta ani správnosť postupu pri určovaní pokuty výborom. Netvrdí, že by pokuta, tak ako bola uvedená v rozhodnutí výboru, nebola uložená v súlade s pravidlami, ktoré stanovujú jej výpočet. Navrhovateľka s poukazom na svoje osobné, pracovné a rodinné pomery žiadala zohľadniť tieto pomery pri určení pokuty a jej výšku primerane znížiť.

Z citovaných ustanovení § 73a a 73b zákona o ústavnom súde však jednoznačne vyplýva, že ústavnému súdu neprislúcha vo vzťahu k pokutám uloženým verejným funkcionárom podľa ústavného zákona žiadne moderačné oprávnenie. Ústavný súd

pripomína, že je štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti), a jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa preto musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 a nasl. ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a nemôže sa zaoberať podaniami, ktorými sa fyzické osoby domáhajú niečoho, čo podľa ústavy a zákona o ústavnom súde nemôže posudzovať (napr. I. ÚS 447/2010). Ústavný súd teda v tomto prípade nemôže prehodnocovať alebo určovať výšku pokuty, ktorá už bola v súlade s ustanoveniami ústavného zákona správne určená na to príslušným orgánom – výborom.

Prijatým rozhodnutím č. VP/04/11-K z 29. marca 2011 bola navrhovateľke uložená pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona v sume 744,50 € (v súlade s listom ministerky práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 7154/10-II/I z 19. marca 2010).

Výška mesačného platu navrhovateľky ako verejnej funkcionárky bola stanovená v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2009, keďže navrhovateľka ako verejná funkcionárka v tomto období ešte nevykonávala uvedenú funkciu a nepoberala za ňu ani mzdu.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľky ako verejnej funkcionárky z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Preskúmaním návrhu navrhovateľky ústavný súd dospel k záveru, že jej návrh je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu vyplýva z toho, že jej odôvodneniu chýba akákoľvek argumentácia týkajúca sa toho, že by konanie navrhovateľky nebolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými jej ústavným zákonom, a teda neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu ústavný súd návrh už po jeho predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011